

Била једном једна веома лепа и добра девојка. Међутим, њена маћеха, веома завидљива и надмена жена, терала ју је да се облачи као просјакиња и понашала се према њој као према слушкињи, терајући је да обавља све кућне послове. Несрећна девојка је толико лоше изгледала да су јој полусестре наденуле надимак Пепељуга.

„Пепељуго! Где је мој доручак?“

„Пепељуго! Јеси ли ми већ испеглала хаљину?“

Две полусестре, које су биле зловне као и њихова мајка, по цео дан су наређивале и загорчавале живот девојци. А постало је још горе када је у кућу стигао позив за бал у краљевској палати.

И Пепељуга је свим срцем желела да иде на бал! Али маћеха јој није дала.

„Како ћеш да идеш кад немаш ништа да обучеш?“, рекла јој је. „Осим тога, шта ће једна слушкиња као ти у краљевској палати?“

И тако је те ноћи када се одржавао бал девојка гледала њих три како одлазе у пуном сјају, док је она неутешно плакала.

Изненада је засијала некаква светлост, пред њом се појавила нека симпатична жена и рекла јој:

„Престани да плачеш, овде је твоја добра вила.
Да видимо у чему је проблем... Да не желиш
можда да идеш на бал?“

„То бих највише волела!“, одговорила је девојка.

„Ништа лакше за мене и мој чаробни штапић!“

„Најпре ти требају кочије. Ова бундева нам
је дошла као поручена... Ови пужеви ће
бити брзи коњи...“